

Чого ти так давно мовчиш...

Платон Воронько

Чого ти так давно мовчиш,
Сага ворсклянська комишана?..
Ні, ти кричиш мені, кричиш,
Моя вербова і вільшана.
Я чую голос рідний твій, —
То голос матері моєї.
Щодня спішу, аж рвуться шлеї,
А часу горнеться сувій
Все не до тебе, а від тебе.
Прошу твоєї хвилі, неба
І зірки в течії живій.
Бо то ж моя зоря єдина,
Моя щаслива і ясна,
Сага лозова, тополина
І при тобі земля родинна,
Де не кінчається весна.